

Ἐξάγωνά μὲν οὖν πάντα ἐστὶ τὰ κηρία αὐτῶν, ὥσπερ καὶ
τὰ τῶν μελιττῶν· σύγκειται δ' οὐκ ἐκ κηροῦ, ἀλλ' ἐκ
φλοιώδους καὶ ἀραχνώδους ὕλης τὸ κηρίον· γλαφυρώτερον
δὲ πολλῷ τὸ τῶν ἀνθρηνῶν ἐστὶν ἢ τὸ τῶν σφηκῶν κηρίον.
5 Ἐναφιᾶσι δὲ γόνον, ὥσπερ αἱ μέλιτται, ὅσον σταλαγμὸν
εἰς τὸ πλάγιον τοῦ κυττάρου, καὶ ἔχεται πρὸς τῷ τοίχῳ.
Οὐχ ἅμα δὲ πᾶσι τοῖς κυττάροις ἔνεστι γόνος, ἀλλ' ἐνίοις
μὲν ἤδη μεγάλα ἔνεστιν ὥστε καὶ πέτεσθαι, ἐνίοις δὲ νύμ-
φαι, ἐν τοῖς δὲ σκώληκες ἔτι. (2) Κόπρος δὲ μόνον περὶ
10 τοῖς σκώληξιν, ὥσπερ καὶ ταῖς μελίτταις. Καὶ ἔστ' ἂν
νύμφαι ὣσιν, ἀκινήτιζουσιν καὶ ἐπαλλήλιπται ὁ κύτταρος.
Καταντικρὺ δ' ἐν τῷ κυττάρῳ τοῦ γόνου ὅσον σταλαγμὸς
ἐγγίνεται μέλιτος ἐν τοῖς τῆς ἀνθρήνης κηρίοις. Γίνονται
δ' αἱ σχάδονες οὐκ ἐν τῷ ἔαρι τούτῳ, ἀλλ' ἐν τῷ μετο-
15 πώρῳ· τὴν δ' αὔξησιν ἐπίδηλον λαμβάνουσι μάλιστα ἐν ταῖς
πανσελήνοις. Ἐχεται δὲ καὶ ὁ γόνος καὶ οἱ σκώληκες οὐ
κάτωθεν τοῦ κυττάρου, ἀλλ' ἐκ τῶν πλαγίων.

ΚΕΦ. ΚΑ.

XXIV. Ἐνία δὲ τῶν βομβυκίων πρὸς λίθῳ ἢ τοιούτῳ
τινὶ ποιουσί πηλινον ὀξὺ, ὥσπερ εἰ ἀλὸς [στήλβῃ] καταλεί-
20 φοντα· τοῦτο δὲ σφόδρα καὶ παχὺ καὶ σκληρόν· λόγχῃ γὰρ
μόλις διαιροῦσιν. Ἐνταῦθα δὲ τίκτουσι, καὶ γίνεται σκω-
λήκια λευκὰ ἐν ὑμένι μέλανι. Χωρὶς δὲ τοῦ ὑμένος ἐν τῷ
πληθῶ ἐγγίνεται κηρός· οὗτος δ' ὁ κηρὸς πολὺ ἐστὶν ὡχρότερος
τοῦ τῶν μελιττῶν.

6. Ἐχεται πρὸς τῷ τοίχῳ] προσέχεται τῷ τ. Bk. — 19-20. Ὡσπερ
οἱ ἄλλες καταλείφονται.